

Realista bonus

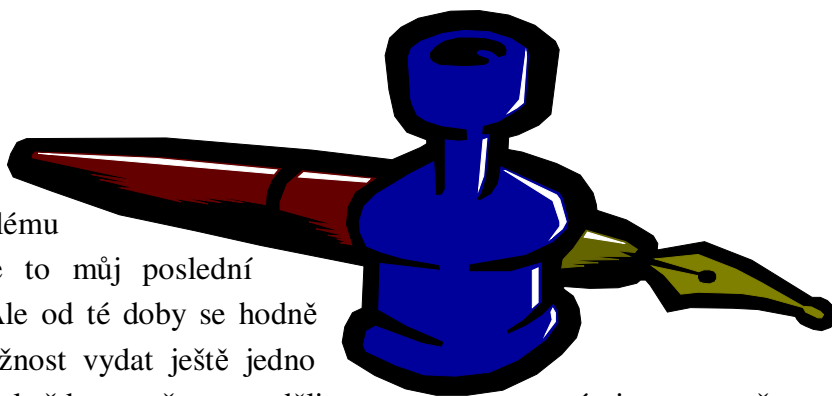
Obsah:

- ✓ úvodník
- ✓ rozhovor s paní učitelkou Doležalovou
- ✓ co nás čeká na úplném konci školního roku
- ✓ ATS Domino – tanec na škole
- ✓ rozhovor s panem Tomášem Svobodou
- ✓ historie GRAFFITI
- ✓ jak se dělá časopis
- ✓ recenze filmu Taková normální rodinka

Časopis, který vydává Základní škola Praha 10 – Hostivař, Hornoměřolupská 873
v rámci volitelného předmětu Mediální seminář

A teď bude volno

Když jsem psal úvodník k minulému Realistovi, myslel jsem, že je to můj poslední příspěvek do tohoto časopisu. Ale od té doby se hodně změnilo a my jsme dostali možnost vydat ještě jedno číslo. A protože jsme vděční za každou možnost podělit se s vámi o naše články, této šance jsme využili. A vy teď ve svých rukou držíte výsledek naší práce a snahy - další „bonusové“ číslo časopisu Realista. Doufám, že z něj budete mít stejnou radost jako my. Do konce školního roku zbývá necelý měsíc a pak začnou ty všemi opěvované prázdniny. Ale než si užijeme dva měsíce volna, musíme se teď ještě soustředit na konec tohoto školního roku. Tím bych vás chtěl všechny vyzvat, abychom zakončili tuto kapitolu se ctí, bez nějakých větších nedopatření. Na závěr mi zbývá už jen se s vámi rozloučit. Chtěl bych vám popřát hezké a příjemné vysvědčení, vzrušující prázdniny plné příjemných zážitků a úspěchů a v dalším školním roce opět hezké chvíle s Realistou.

Lukáš Vítů, šéfredaktor

Rozhovor s paní učitelkou Zdenou Doležalovou

Paní učitelko, chtěli bychom se zeptat, jak dlouho učíte na této škole?

Na této škole učím už od samého začátku jejího založení, tedy od roku 1973.

Jak se Vám učí tělocvik?

Tělovýchova je moje aprobace, učí se dobře, ale setkávám se z nezájmem o sport.

Jste spokojená s kázní žáků a kterou třídu jste učila nejraději?

Jak kdy a jak které skupiny. V podstatě ano, s kázní si poradím a nejraději učím skupiny chlapců.

Které ročníky jsou nejhorší?

Ze zkušeností vím, že jsou to 7. a 9. ročníky.

Učila jste na jiné škole a co jste učila?

Ano, po studiích v Milevsku, dále pak na ZŠ Petrovice. Učila jsem kromě svých předmětů (chemie, tělovýchova) přírodní vědy.

Co byste chtěla učit místo tělovýchovy a proč?

O tom jsem zatím neuvažovala. Zřejmě zeměpis, dějepis a přírodopis, ale i třeba český jazyk.

Co jste chtěla dělat za práci jako malá?

Šla jsem vždy po stopách svého otce - učitelské povolání.

Co děláte, když neučíte?

Mám spoustu aktivit a ráda zvelebuji svůj byt a chalupu.

Myslíte si, že je dnes těžké učit a učit se?

Rozhodně, mladí budoucí učitelé (studenti na praxi) neoplývají optimismem o svém budoucím povolání.

Pamatujete si na první den učení na této škole?

Jisté a dobré vzpomínky jsou, ale je to tak dávno, že si na detaily nevzpomínám. Rozhodně jsem denně chodila do školy s radostmi a nadšením.

Jak se Vám líbily zápasy v poháru starosty a co na to říkáte?

Jsem pro každé sportovní utkání, protože sportem se podporuje i morální vývoj dětí. Každá soutěž přináší mnoho dobrého pro soutěžící a naše škola patří k dobré reprezentaci.

Václav Blahník, Ondřej Cabaj

Loučení se školou

Blíží se konec školního roku a asi se ptáte co se bude dít poslední měsíc na škole. Informace nám podal pan ředitel Mgr. Jiří Dounáč, tak mu touto cestou chceme poděkovat. Budou různé sportovní ale i jiné akce: atletika, letní slavnosti, kino a **hlavně konec školního roku!** Teď se pojd' me podívat, co si pro nás škola připravila.

- 2. - 6. 6. sběr srarého papíru
- 10. 6. atletické přebory pro první stupeň (olympijský den)
- 11. 6. atletické přebory pro druhý stupeň (olympijský den)
- 17. a 18. 6. atletické závody o pohár starosty Prahy15 - jen pro nejlepší (co postoupili z naší školy)
- 18. 6. pedagogická rada
- 19. 6. projektový den - Letní slavnosti
- 23. 6. setkání nejlepších reprezentantů školy
- 24. 6. výměna učebnic, také 23. 6.
- 25. 6. rozloučení s devátými třídami - deváté třídy budou mít slavnostní oběd
- 26. 6. filmové představení pro první a druhý stupeň
- 27.6. - 8:00 vydání vysvědčení
- 27. 6. - 8:45 poslední zvonění: rozloučení s devátými třídami

Dan Zeman, Karim Kelifa

ATS domino

ATS Domino je taneční studio, které se spíše zaměřuje na disco dance nebo na street dance formace.

Kroužek se koná na různých místech, tudíž i u nás na škole. V pondělí ve věku 6 – 10 let od 17:00 do 18:00 hodin a pro ty starší ve věku od 11 – 16 let od 18:00 do 19:00 hodin.

Hlavní trenérkou tanečního studia je Iva Bičišťová. ATS Domino pracuje s dětmi ve věku už od 4 let. Reprezentační soutěžní týmy mají v Praze dvě základny -

Na Chodově na Praze 4 a na Lužinách na Praze 5.

Tanečníci jezdí každý rok také na soustředění. Může to být v Praze, ale také i mimo Prahu.

V tanečním studiu jsou také velmi dobré trenérky s výkonnostní třídou A. Kategorie tanečníků se rozdělují na děti (DVK), juniory (JVK) a dospělé (HVK).

Zatančit si ale samozřejmě můžou také maminky. Domino je rozděleno, dá se to říct, na základáky a výběrovky. Výběráci jezdí na několik soutěží ročně a také právě na to soustředění, kde se začínají učit kousky, které se pak dají do formace. Základáci tancují svoji vlastní sestavu, kterou si pak někdy na konci školního roku všichni ukážeme. Říká se jí závěrečná a všichni si tam ukazují, co vše se za celý rok naučili.

ATS Domino má také mnoho vystoupení, a tak se někdy klidně můžete přijít podívat 😊

Veronika Bálková a Lenka Pechová

Rozhovor s Tomášem Svobodou, naším panem školníkem

Jak dlouho pracujete na škole?

Pracuji zde 9 let.

Pracoval jste vždy jako školník?

Ne, nedělal jsem vždy práci školníka.

Chtěl byste dělat něco jiného, nebo vás povolání školníka baví?

Ani ne. Tato práce není monotónní. Stále dělám něco jiného. Práce mě baví.

Chtěl byste někdy učit?

Ne. Je to velká zodpovědnost.

Co obnáší práce školníka?

Různé opravy rozlámaného nábytku, úklid okolo školy atd. Prostě údržba celého areálu školy.

Je to tedy těžká práce?

Jak kdy.

Chtěl byste na škole něco změnit?

Aby se žáci lépe chovali k učitelům, spolužákům a nábytku ve škole. Žáci se nepřezouvají.

Co děláte ve svém volném čase?

Kolo, turistika, hrady a zámky ...

Focení.

Chtěl byste třeba žákům něco vzkázat?

Chovejte se lépe k druhým i majetku školy.

Michal Drahoš a Jakub Demartini

Historie graffiti začínala v USA.

Historie graffiti. Moderní dějiny tohoto fenoménu se začaly psát zhruba před třiceti lety, což je ovšem s přihlédnutím k rychlosti, s jakou se generace writerů střídají, skutečný pravěk. Mytologie praví, že někdy v 60. letech minulého století žil na 183. ulici města New York mladík jménem Demetrius, řečený též TAKI, jenž se živil jako pěší doručovatel zpráv a zásilek. Při jedné z pochůzek zaznamenal tento vnímavý potomek řeckých přistěhovalců nápis JULIO 204, vyvedený sprejem na zdi domu. Když si ověřil, že číslo za jménem odpovídá číslu ulice, na níž se právě nachází, nebylo pro něj obtížné pochopit jednoduchý smysl poselství. Brzy, možná už příští den, se vydal do zaměstnání vybaven sprejem, jímž na první roh nastříkal svou odpověď: TAKI 183. Legendární tag byl na světě a s ním přišel do města i nový druh zábavy, umění a životního stylu.

TAKI nebyl prvním writerem, ale podepisoval se v ulicích s takovou vervou, až se sami obyvatelé začali o záhadu zajímat: "Co sakra znamená TAKI 183?" Vysvětlení poznali v rozhovoru The New York Times, z teenagera Demetria se rázem stala celebrita a stovky jeho následovníků se začaly řídit prvním pravidlem graffiti – piš své jméno!

Situace brzy vypadala asi takto: Okny studentské kavárny, umístěné naproti garážím městských autobusů, sledovala pozorně ulici početná parta mladíků, jež se v pravidelných intervalech vrhala ven, aby svými tagy zbombardovala vše, co právě opouštělo bránu depa. Poté se všichni navrátili ke svým stolkům, vydýchali adrenalin a trpělivě čekali na výjezd další linky.

Do módy tak přišly i vlaky podzemní dráhy a jiné dopravní prostředky, efektivně šířící "vzkazy" do všech částí města a počátkem 70. let se na scéně objevil další antihrdina, SUPER KOOL 223, autor prvního "piece". Místo v historii si vysloužil prostou výměnou trysky spreje, a i když se dnes legendy různí v tom, zda na plechovku nasadil širší trysku od čistícího prostředku na trouby, holící pěny nebo bůhví čeho, jisté je, že tato technologie umožnila writerům rychlé a plynulé pokrytí velké plochy. Experimentování s tvarem a velikostí písma mohlo začít, pravidlo číslo dvě znělo: Buď kreativní, vytvoř si vlastní styl. Pojednat whole car, tedy celý vagón metra, se poprvé zdařilo FLINTOVI 707 a respekt mu náleží i za použití náročné techniky 3D. O tři roky později (1976) se na kolejích konečně objevila souprava složená z jedenácti vagónů, kompletně pokrytá motivy americké vlajky. Policie měla plno

práce s dokumentováním, pracovníci metra s čištěním a CAIN, MAD 103 a FLAME ONE mohli jít klidně spát - právě dosáhli až na hvězdy sprejerského nebe.

Není zcela jisté, nakolik byla ruka poslíčka TAKIHO vedena sociálně-politickými motivy, ale faktem je, že každé správné kulturní hnutí vzniká z potřeby vymezené ze společnosti. Cesta graffiti se od počátku prolínala s vývojem hip-hopu, jenž byl temnou a pohrdavou odpovědí mladých obyvatel černošských ghett na nablýskané, bezobsažné křepčení v disko klubech. Obrovského potenciálu ulice jakožto pódia, galerie či tribuny pro "hlasy zdola" si povšiml také student výtvarné školy Keith Haring, jehož geniálně jednoduchý styl dostal na kolena i uměleckou kritiku. Popularita otevřela tomuto sympatickému obhájci práv všech možných outsiderů cestu do médií, která ho pasovala do role mluvčího celé graffiti scény. Tato situace měla, kromě jiného, za následek i vznik pravidla číslo tři: buď angažovaný!

Pro americké představitele establishmentu, stále ještě zneurotizované zkušeností s hippies, Černými Pantery a levičáky vůbec, se nekontrolované psaní a malování ve veřejném prostoru stalo hrozbou, již si už za žádných okolností nehodlali nechat přerůst přes hlavu. Výsledek represivních opatření: milióny dolarů utopené ve vývoji chemikálií, které sice hravě rozpustily barvy, ale zároveň přivodily zdravotní potíže zaměstnancům, cestujícím i dětem ze školy umístěné nedaleko obří "myčky na vlaky". Graffiti se přesunulo zvenku dovnitř souprav, kde cestující obtěžovalo vlastně ještě víc. Údajný writer Michael Stewart byl za nevyjasněných okolností zabit policií. Přestalo jít o hru, část graffiti umělců zvolila legální cestu a přijala azyl ve zdech galerií a soukromých sbírek.

Tvrdé jádro, jež se původní koncepcí odmítlo vzdá, si ústa writera HAZEA povzdychlo: „Je velmi vychytralé nazývat graffiti uměním, protože graffiti vzniklo mimo systém, kdežto umění systém má. Když dáte graffiti do galerie, je to, jako když dáte zvíře do klece.“

Historie graffiti u nás: Prvním průkopníkem graffiti u nás se stal krátce po revoluci ostravský MANIAC, který se svým graffiti artem dokonce úspěšně odmaturoval a pokračoval na pražské AVU. V hlavním městě položily začátkem 90. let kvalitní, časem potvrzený základ partičky CSA, CSB, TCP či NNK, první skutečný piece prý vytvořil RAKE. Nejstarší generace writerů tvořila v relativně idylických podmínkách - příslušné instituce neměly se zásahy do veřejného prostoru ještě žádné zkušenosti, tudíž se v depu metra, na nádražích a betonových zdech docela dařilo. Motivy těchto tvůrců, pocházejících často z prostředí uměleckých škol a pokoušejících se využít ulici coby sdělovacího prostředku s pravidlem „na historické památky a budovy ne!“, se logicky lišily od těch, se kterými braly do ruky spreje jejich newyorské vzory. První porevoluční léta v České republice se přece nesla v duchu naděje, optimismu, svobody a víry v budoucnost, tedy zcela opačnými pocity, než jakými oplývali američtí writeři. Přestože kapitalismus se u nás zajel rychle a i pro bílého teenagera z dobré rodiny se tudíž nějaký ten legitimní důvod k nespokojenosti najde, cením si upřímnosti slov bývalé writerky Lely Geislerové: „Já to mám jinak. Vůbec nikdy mě nebavilo riskovat.“

Mne bavilo bejt venku. U vody, když svítí sluníčko. Mít na to celej den a malovat si“, k čemuž VLADIMIR 518 dodává: „To je jak u koho.“

Graffiti a street art díla mohou být vším, čím jejich autoři chtějí - vypointovanou legráckou, upozorněním na sociální či politické téma, nebo "jen" estetickou hrou. Právě pestrost spolu s kouzlem neopakovatelnosti a tvůrčí svobodou, limitovanou pouze osobní zodpovědností autora, považuji na graffiti a street artu za přínosné. Zkoumání motivů k tvorbě raději nechávám na samotné ulici, jen ta totiž spravedlivě a s konečnou platností rozhodne, kdo z těch, kteří si na ní troufají vystavovat, **zůstane a kdo skončí, protože prostě nemá feeling a do smrti zůstane toyem.**

Jakub Círka a Jan Rašpl

Jak se dělá školní časopis Realista

Protože toto je poslední číslo našeho drahého školního časopisu Realista v tomto školním roce, chceme vám něco říci o jeho vzniku. Není to tak lehké, jak by se vám mohlo zdát.

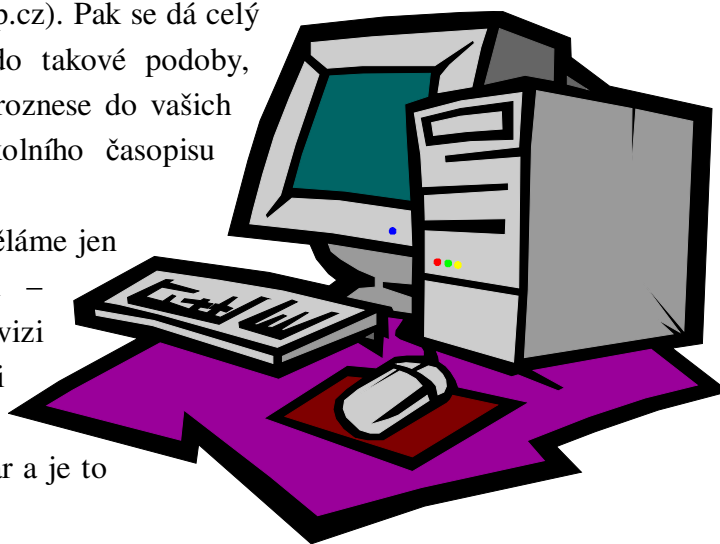
Aby časopis vůbec vznikl, musí redakce v čele s šéfredaktorem dostat téma a zjistit o něm co nejvíce informací. Pak je musí zpracovat a uvést do takové formy, aby pro vás jako pro čtenáře byly stravitelné.

V redakci je nás dohromady patnáct a jsme rozděleni do jednotlivých skupin, v nichž píšeme všechny ty články, abyste byli informováni o všem, co se na naší škole děje, dělo či dít bude. Když je článek hotový, tak se přepoše na adresu pane ředitele Mgr. Jiřího Doutnáče, který jej formátově upraví a přepoše panu Karlu Kašparovi, aby text opravil a zkontroloval. Hned nato se poše na stránky školy (www.hornomep.cz). Pak se dá celý časopis vytisknout. Redakce jej složí do takové podoby, v jaké jej už znáte. Nakonec se časopis roznese do vašich tříd. A to je konec celého vzniku školního časopisu Realista.

Ale v hodinách Mediálního semináře neděláme jen časopis, nýbrž se i učíme o médiích – o novinách, časopisech, rádiích, televizi a vůbec o všech prostředcích, které lidi informují o tom, co se děje u nás i ve světě. Zde nás učí pan učitel Karel Kašpar a je to skutečně velmi zajímavé.

Člověk by neřekl, kolik je například všech možných druhů časopisů, například: dětské, odborné, sportovní, propagační a spousty, spousty dalších.

A nejen to. Také jsme se naučili ovládat jeden animátorský program jménem Pivot, formátovat texty a vůbec zkusit si napsat článek do nějakého časopisu ať už školního nebo jakéhokoli jiného je skutečně velmi zajímavé. Vyžaduje to hodně představivosti a slohové tvořivosti.

Všichni doufáme, že se vám všechna čísla časopisu Realista, která vyšla v tomto i minulém školním roce, líbila. Jistě nezůstane jen u těchto šesti čísel, která už vyšla, ale budou vycházet čísla další, ve kterých budou zajímavosti o naší škole, ale také různé křížovky, vtipy a jiné věci.

Jirka Mašek a Dan Miškovský

Taková normální rodinka

Tento film byl vyroben dle původního seriálu Taková normální rodinka.

Ve filmu jde o rodinu Hanáků žijící na venkově. Dcera Kateřina se zamilovala do Zdeňka, který ještě studuje. Když k nim přijede na návštěvu, nikdo ho nemá moc v lásce. Až na Kateřinu. Zdeněk se snaží získat důvěru rodiny.

Kateřina všem oznámí u večeře, že je těhotná.

Otec Kateřiny pan Hanák na to reaguje tak, že vstane a začne křičet. Celou noc stojí šokovaně u stolu. Sestra, matka a babička se snaží ho uklidnit. On se s tím v průběhu času smíří. Mezi tím přijede Zdeněk a oznámí, že ho matka vyhodila z domu a že bude mít zkoušky. Pan Hanák se opět rozčílí, ale pak ho nechá v domě bydlet. Na Katčiny narozeniny Zdeněk však zapomněl. Pan Hanák mu pomůže a dá mu květiny a bonboniéru pro Katku.

Kateřina je však zklamaná, protože toto dostává každý rok od rodiny. Kateřina je na Zdeňka našťvaná, ale pak se usmíří a Zdeněk ji požáda o ruku. Pan Hanák pracuje jako strojuvůdce na nadraží. Tam ho začíná svádět pošťačka, ale zjistí to jeho manželka.

Když zjistil snoubenec pošťačky, že si zve domů pana Hanáka, rozzuří se a chce ho zbít. Pana Hanáka sledovala jeho žena až do bytu pošťačky a schovává se na záchodě. Zachránila ho tím, že řekla, že jsou u ní na návštěvě. Společně odjíždí domů a slaví svatbu Katky a Zdeňka.

Tento film doporučujeme lidem, kteří mají rádi komedie. Je to celkem dobře promyšlený film od Patrika Hártla. Ve filmu hrají známé osobnosti jako například Jiří Mádl, Eva Holubová a Monika Zoubková .

Bianca Kurzová a Dana Pokorná

